

az ostyatöltésben ámulva láttuk, hogy a pompás kávéízű fagylalt habfehér. Fehérebb, mint a tejszínhab.

Kérdésünkre határozottan kijelentették, hogy a hófehér fagylalt rendes, feketére pörkölt és darált, tiszta kávéból készül.

Nem értettük.

Titokzatosan mosolyogtak. Ez is egyike az Ezeregyéjszaka csodáinak ...

1932. július 16., szombat, 5. old.

Tanyai magyarok

Gyorsfénykép

A balatoni reggeli vonat egyik harmadosztályú kocsijába három terebélyes, fejkendős néni, s egy vékonyka alföldi egér-paraszt telepszik. A szegedi tanyákról jöttek, s most gyermekeiket, unokáikat mennek látogatni a balatoni gyermeküdülőbe. Egész éjszaka utaztak. Az üdülőben egy óra a látogatási idő, akkor indulnak vissza Pestre, estére átbandukolnak a másik pályaudvarra, vonatra ülnek, megint egész éjjel utaznak, és reggelre Szögedében lesznek.

Alighogy elindul a vonat, még a gellérthegyi alagúton sem futott keresztül, máris nyugtalankodni kezdenek, vajon nem köll-e még kiszállani, nem érünk-e még oda?

Megnyugtadjuk őket, hogy még vagy két óra hosszat ülhetnek. Nemigen hisznek nekünk. Aki csak elmegy a kocsí előtt; attól mindenkitől megkérdezik. (Sokszor mondhattak már nekik valótlan.)

A vonat most az alagútba robog.

– Ládd-e, ilyen az alagút – tanítja az egyik idősebb néni menyecske lányát.

A menyecske boldogan veszi birtokába az alagúton át való utazás új élményét.

Amint az alagútból kiérünk, kosaraikat, papíros-csomagjaikat szedik elő, s egy-egy szegedi bugylibicskát. Kolbászt falatoznak, fonott fehér kalácsot, köttes rétest. Minden falatot bicskával tesznek a szájukba. Sokáig eszegetnek. De azért a gyerekeknek is marad.

– Ámbár – mint mondják – ötszöt kapnak azok napjában enni. Úgy írták.

Keveset beszélnek. Azt is inkább az asszonyok. A szikkadt kis paraszt fáradtan hajtja le öregedő fejét, s csak azon sopánkodik, hogy millen nehéz kiösmerni azt a Pestet.

Most még egy nagy izgalom támadt közöttük. Kiderül, hogy a sínautóra külön kell fizetni. Sehogy sem fér a fejükbe. Úgy zúgnak, mint a méhkas. Nehezen nyugosznak belé.

– Nálunk a motoron utazást nem számíjják külön. Benne van a jegybe – méltatlankodnak.

Végül mégis elcsitulnak. Az otthoniakról kezdenek beszélni.

– Tudod-e, hogy a Bodrogi fia öngyilkos lett Pesten? Agyonlőtte magát – motyogja az egyik.

– Mellik Bodrogié? – kérdi a másik.

– A pályáőré. Mérnöknek tanult Pesten.

– Osztán mér?

– Valami ján miatt. Valami doktor tudomiséén micsoda Juliska miatt. Az apja mondta. Azt is megírta a búcsúlevelébe, hogy a ján, az a bizonyos doktor Juliska ne menjen ki a temetésire.

Sopánkodnak, sóhajtoznak, csóválják a fejüket.

– Nehéz kiösmerni azt a Pestet ...

1932. július 17., vasárnap, 12. old.